

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/21/2019
Identifikačné číslo spisu: 7609217524
Dátum vydania rozhodnutia: 29.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petříková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7609217524.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne R. L., bývajúcej v R., právne zastúpenej JUDr. Ľubomírou Bašistovou Virovou, advokátkou so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Zimná 62, proti žalovanej KARMEN - veľkoobchod potravín s.r.o., so sídlom v Prešove, Strojnícka 15, právne zastúpenej JUDr. Lukášom Kišeľakom, advokátom so sídlom v Prešove, Jarková 63, o neplatnosť právnych úkonov, vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 8 C 227/2009, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 8. marca 2018 sp. zn. 5 Co 343/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyni priznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na Okresnom súde Spišská Nová Ves (ďalej ako „súd prvej inštancie“) domáhala, aby súd prvej inštancie určil neplatnosť právnych úkonov, a to dohody o náhrade škody, uznania dlhu a jej súhlasu s vykonateľnosťou notárskej zápisnice N 351/2009, Nz 38232/2009, NCRI s 38806/2009 z 29. októbra 2009 a tiež, aby súd prvej inštancie určil, že dlh žalobkyne vo výške 6.493,86 eur neexistuje.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom z 9. marca 2017, č. k. 8 C 227/2009-277 vo výroku I. rozhodol tak, že určil, že právny úkon - dohoda o náhrade škody, uznania dlhu a jej súhlasu s vykonateľnosťou Notárskej zápisnice N 351/2009, N z 38232/09, NCRI s 38806/2009 z 29. októbra 2009, spísanej notárom JUDr. Ľubomírom Ondovom so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Letná 41 29. októbra 2009, sú neplatné. Vo výroku II. zamietol žalobu v časti určenia, že dlh žalobkyne vo výške 6.493,86 eur neexistuje. Vo výroku III. rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania a vo výroku IV. rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť štátu súdny poplatok zo žaloby za určovací výrok I. a z nariadenia neodkladného opatrenia vo výške 100 %. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v prípade výroku I. je daný naliehavý právny záujem žalobkyne. Ak by sa žalobe žalobkyne vyhovel, odstránil by sa stav právnej neistoty medzi stranami sporu. Notárska zápisnica, v ktorej žalobkyňa svoj dlh uznala a súhlasila s jej vykonateľnosťou, čo znamená, že na základe jej súhlasu bolo

možné vykonať exekúciu podľa § 41 ods. 2 písm. c/ zák. č. 233/1995 Z.z. by stratila opodstatnenosť. Určením neplatnosti dohody o škode a uznania dlhu by bolo možné následne v riadnom konaní riešiť otázku existencie, resp. neexistencie právneho záväzku žalobkyne proti žalovanej, keďže žalobkyňa sa podpísaním notárskej zápisnice zbavila možnosti brániť svoje práva v riadnom súdnom konaní, najmä pokiaľ ide o výšku škody, ako aj otázku jej zavinenia na vzniku škody. Súd prvej inštancie uviedol, že uvedený stav teda iným spôsobom, než určením neplatnosti právnych úkonov nebolo možné napraviť. Ďalej uviedol, že žalobkyňa tvrdila, že dané právne úkony neboli prejavom jej slobodnej vôle. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie v konaní za preukázané, že dohoda o náhrade škody, uznanie dlhu a súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice boli vypracované bez vedomia žalobkyne. Z dokazovania bolo zrejmé, že po vykonaní inventúry v predajni, v ktorej žalobkyňa pracovala, ona a jej spolupracovníčky mali za to, že ostanú napriek zisteným nedostatkom v predajni, v pracovnom pomere so žalovanou aj naďalej. Uvedené je zrejmé nielen z ich výpovedí a napísaných čestných prehlásení, ale aj z výpovede svedkyne D. Q., ktorá bola ako inšpektorka v kontakte s týmito pracovníčkami. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobkyňa a ostatné pracovníčky predmetnej predajne nemali pred stretnutím vykonaným v Y. vedomosť o skutočnom účele tohto stretnutia. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti uviedol, že už len z uvedeného - nevedomosť o účele stretnutia, neočakávané rozviazanie pracovného pomeru so žalobkyňou na tomto stretnutí, je možné konštatovať, že žalobkyňa v čase podpisovania notárskej zápisnice objektívne bola v tiesni (t. j. v psychickom stave, ktorý vplýval na slobodu prejavu jej vôle). Súd prvej inštancie mal dokazovaním tiež preukázané, že pred podpísaním notárskej zápisnice bolo žalobkyňu a ostatným jej spolupracovníčkam danej prevádzky povedané, že buď z ich strany budú podpísané notárske zápisnice alebo bude zo strany žalovanej podané trestné oznámenie. Túto okolnosť súd vyhodnotil ako bezprávnú vyhrážku. O tom, že žalobkyňa a jej spolupracovníčky podpísali notársku zápisnicu v tiesni pod tlakom bezprávnej vyhrážky svedčí aj skutočnosť, že už 2. novembra 2009 podali trestné oznámenia týkajúce sa okolností uvádzaného stretnutia. Následne 3. decembra 2009 podala žalobkyňa a jej spolupracovníčky žaloby vo veci neplatnosti právnych úkonov. Súd prvej inštancie uviedol, že v konaní bolo preukázané, že v čase uznania dlhu žalobkyňou existovala škoda na strane žalovanej týkajúca sa predajne, v ktorej žalobkyňa pracovala v pozícii predavačky. Uvedené je zrejmé z oboznámeného trestného spisu a to znaleckého posudku č. 1/2010, ktorým bola potvrdená existencia škody, avšak v nižšej sume, než je uvedená v notárskej zápisnici. Súd prvej inštancie konštatoval, že v čase uznania dlhu žalobkyňou jej dlh vo výške uvedenej v notárskej zápisnici vo vzťahu k žalovanej neexistoval a aj z tohto dôvodu bolo vyhovené žalobe žalobkyne pokiaľ sa týka určenia neplatnosti právnych úkonov. Keďže notár JUDr. Ľubomír Ondov nebol zbavený mlčanlivosti v zmysle § 39 Notárskeho poriadku, nebol súdom v konaní vypočutý, aby sa vyjadril k tvrdeniam strán sporu. Z jeho výpovede v konaní č. 2C/226/2009, ktorú nemožno opomenúť, vyplynulo, že ak by pri podpisovaní notárskej zápisnice bola taká atmosféra, že by osoba ktorá ju má podpísať plakala, notár by jej notársku zápisnicu nedal podpísať. Žalobkyňa, ako aj svedkyne Y., Q., R. však potvrdili, že žalobkyňa a jej kolegyne plakali a prejavovali rôzne emócie. Aj táto skutočnosť nasvedčuje tomu, že notár bol povinný odoprieť vyhotoviť notársku zápisnicu, a že právne úkony v nej zachytené neboli urobené slobodne. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že druhým výrokom žalobného petitu sa žalobkyňa domáhala určenia, že jej dlh vo výške 6.493,86 eur neexistuje. Aj v tomto prípade sa jedná o určovací žalobu, pri ktorej súd v prvom rade skúma, či na takejto určovacej žalobe je daný naliehavý právny záujem. Výrok o neexistencii dlhu žalobkyne v určenej výške je len odvodeným výrokom od výroku o nespôsobilosti notárskej zápisnice byť exekučným titulom. Samotné určenie o neexistencii dlhu žalobkyne by nevyriešilo spornosť vzťahov medzi účastníkmi konania. Preto na takomto určení nie je daný naliehavý právny záujem a súd žalobu v tejto časti zamietol.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu podala žalovaná proti výrokom I., III. a IV. odvolanie. Krajský súd v Košiciach (ďalej ako „odvolací súd“) rozsudkom z 8. marca 2018 sp. zn. 5 Co 343/2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., III. a IV. a žalobkyňu priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. nebolo odvolaním napadnuté, preto nebol v odvolacom konaní preskúmaný, pričom zároveň konštatoval, že žalovanou uplatnené odvolacie dôvody nie sú dané. Odvolací súd ďalej konštatoval, že skutočnosti uvedené v odvolaní nedávajú podklad pre záver, že súd svojím procesným postupom znemožnil žalovanej, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva a preto ani nemohlo dôjsť

k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd doplnil, že v analogickej právnej veci žalovanej už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkami Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 9C/226/2009-18 z 27. októbra 2015, ktorý bol potvrdený aj rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/50/2016 z 26. apríla 2017 a sp. zn. 2C/227/2009 z 1. decembra 2016, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/79/2017 z 31. októbra 2017. Odvolací súd sa so skutkovými zisteniami a právnymi závermi stotožnil a nezistil dôvod, pre ktorý by bolo potrebné sa v prejednávanej veci od rozhodovacej praxe odchýliť. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na princíp právnej istoty, ktorý vyžaduje, aby rovnaké (obdobné) právne prípady boli aj rovnako (obdobne) právne posúdené. Odvolací súd ďalej uviedol, že opakované námietky žalovanej o nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení nie sú opodstatnené, pretože v judikátoch, na ktoré poukazuje, sa výslovne uvádza, že určovacia žaloba (v prípadoch, ktorých sa týkajú) nie je spravidla opodstatnená, ale nie je absolútne vylúčená. Odvolací súd tak konštatoval, že obidva súdy v uvedených veciach existenciu naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe skúmali z úradnej povinnosti, pretože šlo o základný procesný predpoklad, aby o nej mohli meritórne rozhodnúť, pričom nebolo potrebné, aby žalovaná formálne neexistenciu naliehavého právneho záujmu tvrdila.

4. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej ako „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila poukazom na § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Dovolateľka uviedla, že má za to, že odvolací súd sa svojim rozhodnutím odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vzťahujúcej sa k otázke preukázania existencie naliehavého právneho záujmu na určení práva/povinnosti tak v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v konaní pred odvolacím súdom a s tým súvisiaceho odstránenia právnej neistoty postavenia jedného z účastníkov právneho vzťahu. Dovolateľka v dovolaní taktiež poukázala na rozhodnutie 4 Cdo 111/2008, R 24/1995 a ZSP 78/2006. Dovolateľka uviedla, že žalobkyňa nemohla mať a ani nemala v čase podania žaloby, ako ani v čase vydania rozsudku súdu prvej inštancie a ani v čase rozsudku odvolacieho súdu, naliehavý právny záujem na súčasnom určení neplatnosti právnych úkonov a na určení neexistencie hmotnoprávnej povinnosti voči neplatnosti voči žalovanej titulom náhrady škody, keďže mohla mať naliehavý právny záujem na určení v zmysle definitívneho a právne uspokojivého odstránenia právnej neistoty jej postavenia ako dlžníka v nadväznosti na existenciu, či neexistenciu jej povinnosti na náhradu škody, len jedného z určovacích výrokov svojej žaloby. Dovolateľka uviedla, že petit I. žaloby mal vo vzťahu k petitu II. žaloby len predbežný prejudiciálny charakter, keďže právne úkony, ktorých určenia za neplatné sa domáhala, sa všetky bez výnimky vzťahovali výlučne len k existencii a neexistencii peňažného dlhu žalobkyne voči žalovanej. Ďalej uviedla, že odvolací súd nesprávne právne posúdil preukázanie existencie naliehavého právneho záujmu žalobkyne na určení neplatnosti právnych úkonov tým, že potvrdil výrok I. súdu prvej inštancie. Tvrdila, že ak by si bol býval odvolací súd riadne, dôsledne a najmä konformne splnil svoju zákonnú povinnosť pri právne správnom posudzovaní naliehavosti právneho záujmu žalobkyne na určení neplatnosti právnych úkonov v spojitosti so súčasným posudzovaním naliehavosti právneho záujmu žalobkyne na určení neexistencie jej dlhu vo výške 6.493,86 eur voči žalovanej, musel by zmeniť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v jeho odvolaní napadnutej časti a túto časť zamietnuť ako neprípustnú vo vzťahu k petitu I., keďže toto určenie malo byť ako prejudiciálna otázka vyriešená pri preukazovaní dôvodnosti petitu II. žaloby, s ktorým právne úkony označené v petite I. žaloby priamo súvisia. Dovolateľka uviedla, že v zmysle žaloby o neexistencii predmetnej hmotnoprávnej povinnosti - určitého dlhu autoritatívnym spôsobom rozhodol konajúci súd, keďže žalobkyňa petitom II. svojej žaloby predmetné určenie vedome urobila predmetom súdneho sporu, avšak určením neplatnosti právnych úkonov sa spor nevyriešil, čím sa vôbec nevyriešil základný cieľ predmetného sporového konania, ktorým je úplné odstránenie sporu (petit II.), na ktorom jedinom mohla mať žalobkyňa skutočný záujem. Dovolateľka tak konštatovala, že súd prvej inštancie porušil svoju zákonnú povinnosť, nesprávne právne posúdil naliehavosť a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe súdov tým, že ex offo neskúmal, či tento záujem jestvuje aj vzhľadom na tú skutočnosť, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu bol výrok II. súdu prvej inštancie, ktorý jediný mohol odstrániť neistotu právneho postavenia žalobkyne, už právoplatný. Dovolateľka ďalej uviedla, že ak súd prvej inštancie zamietol petit II. žaloby, na jedinom ktorom mohla mať žalobkyňa skutočne naliehavý právny záujem, pričom súčasne vyhovel petitu I. žaloby, na ktorom nikdy nemohla mať naliehavý právny záujem z dôvodu prejudiciality,

mal odvolací súd skúmať preukázanie naliehavosti právneho záujmu petitu I. žaloby v kontexte právoplatnosti II. zamietavého výroku súdu prvej inštancie. Dovolateľka na záver navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. K dovolaniu dovolateľky sa vyjadrila žalobkyňa, pričom uviedla, že z jej strany išlo o jediný spôsob obrany, na základe ktorého sa mohla domáhať ochrany svojich práv v zmysle ustanovení Zákonníka práce. Uviedla, že podpísaním notárskej zápisnice bola obraná o možnosť sa brániť v riadnom súdnom konaní aj pokiaľ ide o otázku zavinenia, výšky škody ako aj preukázanie jej výšky. Uviedla, že žalovaná v zápisnici deklarovala skutočnosť, ktoré nekorešpondovali so skutočnosťou. Určením neplatnosti týchto právnych úkonov sa vytvoril priestor pre zachovanie právnej istoty, odstránil sa protiprávny stav, ktorý podpísaním právnych úkonov vo forme notárskej zápisnice nastal. Žalobkyňa uviedla, že existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení bola a je daná aj tým, keď určenie neplatnosti právneho úkonu, o ktoré v konaní ide, priaznivo ovplyvní právne postavenie žalobkyne voči žalovanej. Uviedla, že preukázanie naliehavého právneho záujmu skonštatoval aj súd prvej inštancie v bode 35., 36. a 50., ktorý bol potvrdený odvolacím súdom, ktorý nezistil žiadnu vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pričom s výhradami sa odvolací súd vypořádaval v bodoch 27. a 28. Vo vzťahu k zamietavému výroku súdu prvej inštancie žalobkyňa uviedla, že súd skonštatoval, že samotné určenie, či dlh v uvedenej výške existuje alebo nie, by nevyriešilo spornosť vzťahov. Za podstatné žalobkyňa považovala uviesť, že žalovaná ani nepodávala odvolanie pokiaľ ide o výrok v časti, ktorým súd návrh v časti určenia, že dlh vo výške 6.493,86 eur existuje zamietol.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 424 CSP) a to oprávneným subjektom (§ 427 CSP), zastúpeným podľa § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

10. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne: a/ prípustný predmet, b/ lehota na podanie dovolania, c / náležitosti dovolania a na subjektívne, t. j. osoba oprávnená podať dovolanie (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344).

10.1. V Civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené

nasledovne v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

11. V danom prípade dovolateľka vyvodzuje prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

12. Z obsahu dovolania dovolateľky vyplýva, že sa domáha vyriešenia otázky existencie naliehavého právneho záujmu na určení práva/povinnosti tak pred súdom prvej inštancie ako aj pred odvolacím súdom a s tým súvisiace konečné odstránenie právnej neistoty postavenia jedného z účastníkov právneho vzťahu. Pričom poukázala na to, že petit I. žaloby mal vo vzťahu k petitu II. žaloby len predbežný prejudiciálny charakter, keďže právne úkony, ktorých určenia za neplatné sa domáhala žalobkyňa, sa všetky bez výnimky vzťahovali výlučne len k existencii a neexistencii peňažného dlhu žalobkyne voči žalovanej, určenia neexistencie ktorého sa zároveň domáhala žalobkyňa voči žalovanej tou istou žalobou a to v tom istom súdnom konaní, zatiaľ čo súd prvej inštancie podľa názoru dovolateľky nesprávne právne uzavrel, že petit II. žaloby je od petitu I. petitom odvodeným, pričom nositeľom možnosti definitívneho odstránenia právnej neistoty postavenia žalobkyne ako dlžníka vo vzťahu k žalovanej je podľa názoru dovolateľky výlučne petit II. žaloby.

13. Pokiaľ dovolateľka opierala prípustnosť svojho dovolania o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, k uvedenému dovolací súd poznamenáva, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

14. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd uvádza, že z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka sa zaoberá danosťou naliehavého právneho záujmu v bode II. žaloby, teda II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti je potrebné dať do pozornosti skutočnosť, že dovolací súd sa v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP zaoberá prípustnosťou otázky, ktorá bola riešená odvolacím súdom (viď bod. 13a). Dôvod prípustnosti dovolania, sa tak okrem iného vzťahuje aj na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia tak vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna. Vzhľadom k tomu, že výrok II. rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktorý sa bezprostredne vzťahuje právna otázka, nebola odvolacím súdom riešená, pretože nebola odvolaním napadnutá. Odvolací súd túto otázku ani neriešil v odvolacom konaní, a teda sa nejedná o otázku, od riešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

15. Vzhľadom na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorú dovolateľka nastolila v dovolaní, tak dovolací súd dovolanie dovolateľky podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol.

16. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.